

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA

2008 / 8

Néha szükséged van egy angyalra

„Angyalainak parancsolt felőled,
hogy őrizzenek téged minden
utadban” Zsolt 91,11.

Bizonyos körülmények közt Isten barátságos emberek képében küldi őket, néha véletlenül tűnő eseteken keresztül, de itt-ott valóban az a benyomásunk, hogy mennyei Atyánk angyalt küld, aki láthatatlanul, mégis érezhetően beavatkozik az életünkbe.

A mód mellékes, fontos a tény, hogy Urunk semmiképpen nem hagy magunkra, amikor nagyon szoros lesz a helyzet, és már semmi kiutat nem találunk.

A Mindenható megígérte, hogy segítséget nyújt azoknak, akik Őrá hagyatkoznak. Ezért szabad határozottan számolnunk azzal, hogy krízis idején hűséges őrizőnk támogatása soha nem fog elmaradni, talán követét küldi el, aki mellénk áll, őriz, bátorít, kedvesen továbbvezet.

Az Ószövetségben elsőként haragvó kérubokkal szembesülünk, akik elzárják az Édenbe vezető utat (1Móz 3,24). De ott látjuk az égi küldötteket Ábrahám vendégeinek köntösében (1Móz 18), Jákób menekülésekor az égig érő létrán (1Móz 28, 11); van aki elrekeszti Bálám rossz útját (4Móz 22,24), más megjelenti Sámson születését (Bír 13,3), majd seregestől lesznek láthatók a megszállástól fenyegetett város körül (2Kir 6,17), és egy angyali fejedelem a homályos jövő titkait bontogatja Dániel előtt (Dán 19,21).

Az Újszövetség is angyali szolgálattal nyit. Keresztelő János apja angyal közvetítésével szerez tudomást fia születéséről (Luk 1,11), ugyanez a hírvivő tér be a názareti szűzhöz a világot felforgató üzenettel (Luk 1,26); mennyei lakók sokasága harsogja a betlehemi égbolton Isten dicsőségét (Luk 2,13).

A Mindenható egy rövid időre kisebbé tette Egyszülöttjét az angyaloknál (Zsid 2,7). Jézus megkísér-

tésékor a Gonosz távozása után angyalok szolgálnak az Isten Fiának (Mát 4,11), s az erősítést angyal nyújtja a Gecsemánéban tusakodó Üdvözítőnek (Luk 22,43).

Lázárt angyalok viszik Ábrahám kebelébe (Luk 16,22), Isten égi szolgálója vezeti ki Pétert a börtönből (Apcs 12,7), utasítja Kornéliust a hit útján való megoldás keresésére (Apcs 10,3) és bátorítja a viharos tengeren hanyódo Pált, hogy közölje a szabadulás hírét útítársaival (Apcs 27,23). „Szolgáló lelkek az angyalok – tudósít a Zsidókhöz írt levél -, elküldve szolgálatra azokért, akik örökölni fogják az üdvösséget” (Zsid 1,14).

Viszont a megváltott ember bizonyos vonatkozásban magasan felette áll ezeknek a sokszor irigyelt égi lényeknek. A megváltásba, amiben a Krisztus vérén vásároltunk részük lehet, angyalok vágyakoznak beletekinteni (1Pét 1,12). Kranach Lukács, Luther festő kortársa úgy ábrázolta egy oltárképen a Megfeszítettet, hogy keresztje körül ámulva illetik angyalok a sebeit. Nem értik a nagy áldozatot. Mi sem, de hálás megtapasztalói lehetünk. Aztán a Teremtő a jövő világot nem angyaloknak vetette alá, sosem mondta nekik, hogy „én fiam vagy te”, rólunk pedig így nyilatkozik János apostol: „Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk” (1Ján 3,1).

Sok téves nézet is alakult ki az angyalokról. Nem elhunyt szeretteink égi képmásai ők, mint egyesek hiszik különösen kicsi gyermekek esetében. Nem dundi, szárnyas puttók, amilyeneket a festők, szobrászok ábrázolnak. Az imádat semmiképpen nem illeti meg őket. A mennyei jelenéseket szemlélő János apostol ilyen hódolatát a magyarázó angyal határozottan visszautasítja.

De éppen a Jelenések könyvében tárul fel gazdagabban szemünk előtt, hogy a megrendítő történelmi események, természeti katasztrófák mozgatói vagy akadályozói ugyancsak az angyalok, akik vonakodás nélkül hajtják végre mennyei Gazdájuk utasításait. Mégsem tekinthetők rideg, merev gépezetnek. Megváltónk bepillantást enged érzelmi életükbe: nagy öröm van a mennyben Isten angyalai közt egy bűnös ember megtérésén. Feszülten figyelik tehát az ide-oda bolyongó, célját nem találó lelket. És amikor a tanítványok faggatására a Mester elárul egyet-mást az apokalipszis eseményeiből, az is kiderül, hogy visszajövetelekor szent angyalok serege fogja körülvenni őt, akik hosszú, hosszú szolgálatuk után megérdemelt jutalomként részesülhetnek abban a kifejezhetetlen örömben, hogy a Bárány megkezdte menyegzőjét tiszta és szeplőtlen menyasszonyával, a vérén megváltott Gyülekezettel. ITné

Körülvettek a halál kötelei

Szeretném elmondani személyes élményemet. 1938-ban történt. Irtózatossá dörrenés rázta meg Basel házait. Felrobbant egy 700 atmoszféra nyomású pumpa. Azonban nem a rendkívüli nyomás okozta a pumpa szétpukkanását, hanem a kenőolaj gőze a hengerben. Oxigén és levegő keveréke képződött benn, és az felrobbant. Hogy honnan kapott szikrát, azt nem tudták kideríteni. Korábban alkalmazott pumpákkal soha nem történt ilyesmi.

Fél órával a katasztrófa előtt ott álltam a pumpa mellett a szerkezetet szállító cég egyik képviselőjével. A végeredmény: hét halott és húsz sebesült, köztük több igen súlyosan sérült. Életemben először láttam teljesen szétroncsolódott embereket. A sebesültek üvöltve rohantak ki a nagy szerelőcsarnokból.

Mint huszonnyolc éves, még meg nem tért ifjú tudtam, hogy Isten őrzött meg, és mellette édesanyám imádságai. Mégis csak negyvenkét éves koromban találtam végre békeséget Jézus Krisztusban. Azóta benne vagyok boldogan elrejtve. De azt az élményt nem lehet elfelejteni. Mivel hálálhatom meg, hogy megtartott? Semmivel. Őt akarom teljes szívből követni – ennél többet nem kíván. Gustav Speth

Feljebb, mint kérnék vagy elgondolnánk

Lelkigondozói beszélgetésben hangzott el a következő történet, amit szabad nyilvánosságra hoznom.

Kedves, tisztességes leány volt a házvezetője egy gyárosnak. Az alávaló férfi erőszakot követett el a védtelen teremtésen. A gyalázat miatti szégyentől a szerencsétlen lelki beteg lett. A gyáros, aki több mint négyszáz munkást foglalkoztatott az üzemében, olyan fukar volt, hogy a törvény által előírt kötelező járandóságot nem fizette ki teljesen. A kedélybeteg leány nagy nyomorúságba jutott. A hosszú kórházi ápolás apai örökségét szinte teljesen felemésztette. Egyetlen öröme a szépen fejlődő, vidám fiúcska volt.

Az öröm azonban nem tartott sokáig. Iskoláinak elvégzése után a fiú, akinél hiányzott az apai kéz és egy energikus anya, belevetette magát a világ élvezetébe. Anyja gyakran korholta, de ő nem hajtott a szóra. A játék, a mulatság, a szórakozás, az élvezet volt az első. Lelkiismeretének hangját azzal hallgattatta el, hogy gúnyolta a „kushadókat, a bibliaórára futkosókat, a pietistákat”. Ennek jó visszhangja volt cimborái körében, s ő így próbálta nyugtatni magát.

A könnyelmű és életvidám fiatalember lelke mélyén azonban üresség tátongott. Itt-ott nagy magányosság fogta el a legnagyobb jókedv közepén. Nem értette, miért undorodik meg néha hirtelen mindentől. Valami ismeretlen erő munkálkodott benne. Barátai között belső elhatárolódást érzett a féktelen dáridózással szemben. Csak gépiesen, minden azonosulás nélkül vett részt a szórakozásaikban. Mivel intelligens, sokat olvasott ifjú volt, töprengeni kezdett: vajon ezek csak a kései serdülőkor feszültségei, inga-

dozásai, vagy mi van velem? A magasabb rendű ÉN szorongatja az alacsonyabb rendűt, ahogy a pszichológusok és filozófusok állítják? Esetleg idegen hatalom vett kezelésbe, amit még nem ismerek? Ez a belső hullámzás aztán elérte a tetőfokát. A fiú egy falusi búcsú alkalmával magába szállt. „Te nyomorult fereg, anyád betegen fekszik otthon, te meg itt táncolsz!” Döntés érlelődött meg benne: „Ma táncoltam utoljára.”

Szavát megtartotta. Anyja csak ámult. Következő vasárnap az eddig oly léha fiatalember ösztönzés nélkül elment a hívő közösség bibliaórájára.

Utána azonban nagy küzdelem kezdődött benne. Úgy gondolta: „Este el fogok járni a bibliaórára, de fényes nappal nem megyek; ha meglátnak a barátaim, kinevetnek.” A Kísértő még az anyában is szövetségest talált: „Fiam, csak nem teszel ilyet? Járj el a templomunkba, az teljesen elég. Mit fognak az emberek rólunk gondolni? Nem vagy te elvetemült bűnös. Mire való ez a térden csúszás-mászás? Isten ilyet nem kíván. Azok a hívők mindent túlzásba visznek!”

A fiú állhatatos maradt. Egy cél lebegett előtte: mindent vagy semmit. – Ezek a küzdelmek jelentették a tűzpróbát Krisztus fiatal harcosának.

Hamarosan azonban még súlyosabb megpróbáltatással kellett szembenéznie. Egy lappangó betegség elrabolta addig duzzadó munkaerejét. Az orvosok a kórházban csonttuberkulózist állapítottak meg. A Gonosz azonnal ott termelt mellette. „Ez hát a te Istened, akiben annyira bízol. Ne légy bolond! Lehet valaki rendes ember anélkül, hogy rögtön mindent olyan radikálisan fogna fel!” A szerencsétlen teremtés napokig kétkedés és kísértés hullámain hanyódott. Röviddel a szükségesnek ítélt operáció előtt a még gyenge hit-lábon álló fiatal különös jelet kért Istentől a keresztyén üzenet igazságának megerősítéséül: „Uram, add, hogy az altatás ellenére teljes öntudatomnál maradjak műtét alatt, és ne érezzek semmi fájdalmat.”

Ott fekszik a műtőasztalon egy freiburgi klinikán. Számoltatják, de nem alszik el. Az asszisztens türelmetlenül megkérdi: „Fogyaszt alkoholt?” „Nem” – mondja a páciens, és tovább számol. Már ötvennél jár. „Maga alkoholist?” – kérdi újra az altató orvos. „Nem” – állítja a beteg. Az asszisztens kelletlenül dörög: „Ilyen még soha nem történt velem.” Újabb étert csepegtet a maszokra. A narkózis nem sikerül. A páciens azonban hallgat, mert érzi az Úr jelenlétét, aki az ostoba módon kért jelet készül megadni.

Az altató megkönnyebbülve sóhajt: „Na végre, elhallgatott. Ilyen esetem még soha nem volt.” A beteg teljes tudatánál van, és nem érez semmi fájdalmat. Néha észleli a sebész kezének érintését. A professzor valami utasítást ad a kollégájának, mire a műtőasztalon fekvő nyugodtan megjegyzi: „Professzor úr, mindent értek.” Az orvosok megdöbbennek és faggatni kezdik. A beteg mindenre pontosan felel. „Képtelen vagyok felfogni – mondja a professzor -, soha nem tapasztaltam ilyet. Teljes öntudatnál van, és nincsenek fájdalmai.”

A fiatal keresztyén szívében ujjong imája meghallgatása felett. Az élmény határozottan megszilárdítja. Ez a kezdete imameghallgatások és hitbéli tapasztalatok egész sorozatának. Megoldódott korábbi életének rejtélye: felismeri, hogy a Szentlélek munkálkodott benne és körülötte, míg aztán Jézus Krisztusnak kiszolgáltatta magát.

K.K.

Ti vagytok a világ világossága

Tizenöt éves lehettem, amikor anyám meghalt. Mint ilyen esetben szokás, mindent felleltároztak. Jóindulatú emberek törvénytelen módon segíteni akartak apámnak, és mindent alulértékelték, hogy növeljék az adósságot, amit aztán csóddal enyhíteni lehetett volna. Amikor édesapám – majdnem elkésve – tudomást szerzett erről, határozottan elutasította az ilyen segítséget, és imába menekült. „Ó, Istenem – esdekelt -, benned bízom, te meg tudsz segíteni, hogy ne jussak csódbé.”

Isten meghallgatta őt. A hitelező tulajdonába vette a birtokot, de kegyesen megengedte, hogy benne maradjunk. Stuttgartban udvari hivatalnok volt az illető. Azonban nemsokára meghalt a felesége, és kényszerült minden ingatlanját és pénzét egy állami tisztviselő kezébe adni, akinek a fivére württembergi miniszter volt. Bizonyos ideig szorongó érzések fojtogattak minket, aminek magyarázatát sem tudtuk adni. Apámat ez imába kényszerítette, hogy Isten távolítsa el tőlünk egy esetleg közeledő veszélyt.

Eljött az ideje, hogy édesapámnak az esedékes kamatot kellett fizetnie, beutazott tehát személyesen az intézőhöz, hogy megismerje az illetőt, akinek most a kezében voltunk. Ha előtte némileg szorongott ettől a találkozástól, rossz érzése már a férfivel és feleségével való első találkozásnál azonnal elszállt. Mindketten szívélyesen fogadták őt, szinte mint Isten angyalát, úgyhogy apám ezt nem is tudta mire magyarázni. Ott kellett aludnia, kikérdezték mindenről, mivel foglalkozik otthon, s így azt is megtudták, hogy a házukban hívó összefüggések vannak.

Amikor édesapám másnap indulni készült szívében tele hálával, hogy ismét ilyen jóindulatú kézbe került, a házaspár így szólt hozzá: „Kedves Seitz úr, még valami fontosat el szeretnénk mondani önnek. Isten olyan csodát tett a maga érdekében, hogy szinte alig merjük előhozni, nehogy felfuvalkodottá legyen. A háza és egész gazdasága már eladás előtt állt, ami azt jelentette, hogy maga a gyermekeivel együtt földönfutó lett volna. Isten azonban küzdött magáért, és angyala által ezt végleg megakadályozta. A falujából három gazda felkeresett minket, akik a maga tanyáját meg akarták venni. Nagyon rossz bizonyosságot tettek magáról. Azt állították, hogy azért szegényedett el, mert minden jött-ment koldusnak állandóan megszegi a kenyerét, és szüntelenül befogadja őket, szállást ad nekik. A vételi levél már készen is volt, de amikor alá akartam írni, olyan félelem és reszketés fogott el,

hogy képtelen voltam leírni a nevemet. Nem tehettem mást, kértem az embereket, hogy töltsék az éjszakát Stuttgartban, és másnap jöjjenek vissza. Hazamenve beszámoltam feleségemnek erről a nagy rettegről. Lefekvés előtt együtt imádkoztunk, kértük Istent, hogy vegye el a félelmet, és mutassa meg, mit vár tőlünk. Amikor betértem a hálószobámba és lefeküdtem, Istennek egy angyala lépett az ágyam mellé, és egész más bizonyosságot tett magáról, mint a három gazda, majd világosan értésemre adta, hogy az én feladatam magát megmenteni. Felkeltem, hogy elmondjam élményemet a feleségemnek, de neki ugyanebben az élményben volt része a maga szobájában, és ugyanezt az utasítást kapta. Oly csodálatosan hatott ez mindkettőnkre, hogy még akkor éjjel elhatároztuk, megvesszük a tanyát a maga számára.”

Mi, gyermekek éppen a learatott zabot hordtuk befelé, amikor édesapánk hazatért az útról. Ő leült egy kévére, és így szólt: „Látjátok, gyerekek, mit tett ismét Isten értetek! Otthon nélkül, fedél nélkül lennétek, ha nem könyörült volna rajtatok.”

Rám ez olyan mély benyomást tett, hogy sietve bementem egy közeli kis erdőbe, kisírtam a szívem háláját, és azt mondtam: „Drága Istenem, ha így törődsz a tiéiddel, akkor én egész életemre tied akarok lenni, és csak neked élni!”

Seitz János (1839-1922)

Az angyal közbelépett. Hiszek!

Útban voltunk Berlin felé egy evangélikációra, amikor ez az eset történt. Nagy TWA repülőgépünknek Genfben kellett landolnia, de valami ismeretlen okból egyre a leszállópálya felett köröztünk.

Eltelt tíz perc – húsz perc – harminc perc. Mért nem viszi már le a kapitány a masinát?

Már jó negyven perc is elmúlt. Törtük a fejünket, hogy mi lehet az akadálya a landolásnak. S akkor megszólalt a hangszóróban a vezető pilóta hangja. „Tisztelt utasok, hölgyeim és uraim, nem akarom önöket feleslegesen nyugtalanítani, de sajnos nem tudok jó hírt közölni. A futóművet nem tudom kiengedni. Ezért köröztem eddig Genf fölött. Egész idő alatt próbálkoztam, de sikertelenül. Még fennáll a lehetőség, hogy a szerkezetjelző műszer nem jól mutat. Egyelőre azt közli, hogy a kerekek nincsenek kinn, de lehet, hogy téves az információ. Értésíttem rádión a lentieket, és kértem, hogy álljanak a leszállópályára, figyeljék meg a gépünket. Viszont sötét van, a magasból nem láthatnak jól minket, ezért mélyrepülésben kétszer-háromszor elhúzó a pálya felett. Értésítem önöket, mit fognak mondani. Reméljük, hogy jó hírt!”

Valóban elrepültünk háromszor a pálya felett. Aztán feszülten figyeltük a pilóta közlését a hangszóróból. „A hír nem kedvező. A földi személyzet szerint a kerekek nincsenek kieresztve. Ezenkívül legénységünk egyik tagja kissé kinyitotta a csomagtér ajtaját, és fényszóró segítségével megállapította, hogy a kerekek még be vannak húzva... Nem marad más hátra, hasalva (kere-

kek nélkül) kell leszállnunk. Nem ígérhetek önöknek semmit, de megteszek minden tőlem telhetőt.”

Felszólított minket, hogy kössük be a biztonsági övet a lehető legmagasabban derék felett. Az ülést hajtsuk egészen hátra, és feszítsük lábunkat az elötünk levő ülés támlájához. Egyes utasok párnákat, takarókat kapkodtak elő, hogy védjék arcukat a csapódástól, amivel mindenki számolt. „Felkészülni! – figyelmeztetett a kapitány. – Leszálok.”

Feleségemen és rajtam kívül volt néhány hívő utas a gépen, s én odaszóltam nekik: „Kiáltunk közösen az Úrhoz! Tekintsük a repülőgépet most imateremnek, ne törődjünk vele, ki lát bennünket és mit gondolnak a többiek!”

Kerék nélküli landolásra készültünk az éjszaka sötétjében. Hatvan utas a fedélzeten, csomagok, légiposta. Négy működő motor, a tankokban üzemanyag. Utasok, pilóta, legénység – valamennyien életveszélyben voltunk. De a repülőgépet imateremmé változtattuk, és mi, keresztyének Istenünkhöz kiáltottunk, hogy könyörüljön rajtunk.

És most bizonyoságot tehetek róla, hogy nem egészen egy perccel azután hogy imádkozni kezdtünk, hirtelen megszólalt ismét a kapitány hangja a hangszóróban: „Barátaim, nagyszerű hír! Csodálatos! Éppen ebben a pillanatban kioldódott a futómű. Minden rendben van!”

Háromnegyed órán át körözött a reptér felett, egész idő alatt kétségbeesetten igyekezett a futóművet kioldani, és már feladta a reményt, amikor Isten meghallgatta az imát.

Feleségem és én csak feltekintettünk az égre. „Köszönjük, Jézusunk! Köszönjük Urunk, hogy imameghallgató Isten vagy!” Bizonyára angyalát küldte el, hogy segítsen nekünk.

Pontosan velünk szemben ült egy idegen férfi. Látuk, hogy sír. Felállt, odajött hozzánk, és nagyon megindult hangon így szólt, miközben a könnyeit törölgette: „Soha nem hittem Istenben, de mostantól kezdve hiszek!”

A stewardess, egy kis francia nő a kezünket szorongatva mondta: „Szeretném megköszönni önöknek, bármit tettek most. Nem sokat értettem belőle, de hallottam hogy imádkoznak. Köszönöm azt az imát!”

Kinézttem az ablakon, miközben szálltunk lefelé. Mentőautók, tűzoltók álltak végig a pálya mentén készenlétben. Nyilván katasztrófával számoltak. Hála és magasztalás Istennek, aki gyermekeit ebben az imameghallgatásban részesítette!

A.W.A.

Menedék

Egy lépés – és a halál utána.
De lépésnél is közelebb
Urad, Barátod. Közeleg,
szorongó hívét óvja, szánja,
s míg lelked gyáván didereg,
szíved kitért karjába zárja.

ITné

Isten szántóvetői

Willy Mast önéletrajza

/Folytatás/

1947-ben megtörtént a közösség bejegyzése mint Evangéliumi Testvéregyesület. Az Úr azt is megmutatta, hogy jó lenne a testvéreket Svájcban evangéliumi írásművekkel ellátni. Csakhogy a háború után devizára volt szükség, ha valamit külföldről akartunk behozatni, és éppen írásművek dolgában erre nem volt lehetőség.

Kértem az Urat, segítsen, hogy valami módon megkaphassam az engedélyt. Imádság után leszakítottam egy lapot a bibliai falinaptárról, hogy mintát küldjek a hatóságnak arról, amit behozatni akartam. Mennyire elámultam, amikor az aznapi áhítat szövegét elolvastam:

„Minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak; mert nincsen hatalmasság, hanem csak Istentől, és amely hatalmasságok vannak, az Istentől rendeltettek” (Róm 13,1).

A magyarázat a lapocska hátoldalán olyan találó volt, hogy azt gondoltam: ha a hivatalosok ezt a cédulát elolvassák, bizonyára nem tehetnek egyebet, meg fogják adni a szükséges devizát az evangéliumi naptár behozatalára.

És valóban. Néhány nap múlva levelet kaptam a következő közleménnyel: „Ezennel állandó devizaengedélyben részesül az óhajtott írásművek számára az ön által kívánt mennyiségben.”

Nagy ajándék volt ez. Mostantól kezdve korlátlan mennyiségben hozathattuk be Svájcban a bibliai naptárt, áhítatos könyvet, azonkívül Fritz Berger életrajzát, traktátusokat, evangéliumi olvasmányokat, énekeskönyvet. Ugyanakkor bejelentettem könyvesboltunkat a pénzügyi hivatalnál, s ettől kezdve rendszeresen folytattuk az iratterjesztést.

Az örökkévalóság fogja egyszer megmutatni, mennyi gyümölcsöt termett a nézetem szerint igen fontos irodalmi tevékenység.

Különös szánkóút

Persze a könyvterjesztés néha problémát is jelentett. Egyszer különböző olvasmányokkal megrakodva utaztam vonaton Fornsbachba, hogy a község egyik kívül eső tanyáján evangélikációt tartsak.

De hogy fogom ezt a súlyos terhet másfél órán keresztül cipelni a hóban fel a hegyre? - töprengtem. A szorongató kérdés egész úton nem hagyott nyugtot.

Talán várni fognak – jutott hirtelen eszembe. A célállomáshoz érve a többiekkel együtt leszálltam, mindenki elhagyta a pályaudvart, s végül már csak egyedül álltam ott csomagjaimmal.

De íme, egyszer csak két ló bukkant fel, szánkót húzva maguk után. A kocsis leszállt, és egyenesen felém tartott.

„Ön a prédikátor?” – kérdezte.

„Igen, az vagyok” – feleltem.

„Nos, engem akkor önért küldtek. Tessék felszállni.” Csomagomat felrakta a szánra, és ő is helyet foglalt.

Elámultam. Csodálatos szánkóútban lehetett részem – méghozzá felmentve a teher cipelése alól!

Felérkeztünk a hegy tetejére – már majdnem az egész út mögöttünk volt -, s a kocsis akkor hirtelen jobbra fordult. Furcsának találtam az irányváltoztatást, és rögtön megkérdeztem az emberemet:

„Hova akar menni tulajdonképpen?”

„Hát Mettlenbergbe.”

„Engem azonban Weidenhofban várnak, ott kell evangélizációt tartanom, s az a tanya balra esik.”

„Vagy úgy – hökkent meg a kocsis. – Akkor ön nem az, akit nekem Fornsbachba kellett vinnem. Viszont senki más nem állt már a pályaudvaron!”

A szán megállt, leszálltam, levettem a csomagjaimat, és ki akartam az embert fizetni. Ő azonban mosolyogva visszautasította. „Nem, nem, nem kerül semmibe.” Ó, mennyire ámultam Isten csodálatos jóságán és gondoskodásán! Szívem tele volt dicsérettel és magasztalással. Mennyei Atyám ismét ilyen drága módon engedte megtapasztalni: „Mielőtt kiáltanának, én felelek” (És 65,24).

...

1986. november 25.

Mit jelent ez a dátum? – Ma, miközben ezen a könyvön dolgozom, egyáltalán nem tudom, mi lesz 1986. november 25-én. Talán meg sem érem azt a napot itt a földön testvéreim között – talán még előtte hazavisz az Úr. Efelett egyedül Ő fog dönteni. Dávid király azt írja: „Életem ideje kezében van!” (Zsolt 31,16.)

De az is lehetséges, hogy drága Uram és Megváltóm még előtte visszajön, és az övéi elragadtatnak. Persze ez lenne a legszebb! – Viszont akár itt érem meg azt a napot, akár odafenn az Úrnál, egy bizonyos: azon a napon lesz negyven éve, hogy mint teljes idejű evangélista a Magasságos szolgálatába léphettem. Ámulva és Mesterem iránti hódolattal tekintek vissza mindarra, amit az eltelt idő alatt cselekedtem. Mélységeken és magasságokon vezetett, de segítségét soha nem nélkülöztem. Világosan látnom kellett, hogy nála nélkül semmit sem cselekedhetek. Azonban láthattam és tapasztalhattam az Ő csodáit.

Hadd következzen itt még két-három esemény a mögöttem levő időből.

Pardon, monsieur!

Amikor háború után ismét fel akartam keresni Birkenfeldben a testvéreket, nem jutottam tovább, csak a Pforzheim és Birkenfeld közti határsorompóig. Pforzheim amerikai, Birkenfeld francia megszállás alá került. A két zóna között csak határátlépési engedéllyel lehetett közlekedni, s ezt csupán olyanok kapták, akiknek a munkahelyük miatt erre naponként szükségük volt.

Nos, én a hivatalos papír nélkül értem a határra, s a francia természetesen azonnal kérte az iratot.

„Evangélista vagyok!” – magyaráztam.

„Semmi evangélista! Kérem az engedélyt” - követelte a határőr.

„Nekem nincs igazolványom – feleltem -, én prédikátor vagyok.”

„Semmi prédikátor. Igazolványt!” – mordult rám a fennálló rend őre.

„Elnézést kérek – kunyeráltam tovább -, lelkipásztor vagyok!”

A francia azonban makacs maradt, és tovább követelődött:

„Semmi pásztor! – Igazolványt!”

Mit tehettem? Szívemben ott volt a bizonyosság, hogy ma még Birkenfeldbe fogok kerülni, ezért én is kitartottam, és határozott hangon kijelentettem: „Pardon, monsieur, én pasteur vagyok!” (Pasteur franciásan ejtve pasztőr.)

„Ó, pasztőr!” – kezdett derengeni valami az ő agyában, és – csodák csodája – a sorompó felemelkedett. Az út szabad volt Birkenfeld felé!

Gitárok!

Miután a zónahatár mögöttem maradt, imában odafordultam a Megváltóhoz.

„Drága Uram, gitárra lenne szükségem, hogy ismét énekelhessünk, zenélhessünk a te dicsőségedre!”

Ahogy nyugodtan, vidáman és magamban imádkozva meneteltem Birkenfeld felé, egy ember jött velem szembe és megállt mellettem.

„Maga Mast testvér Pforzheimből?” – kérdezte.

„Igen” – feleltem.

„Nagyszerű – örvendett az illető. – Van otthon két gitárom, ha netalán szüksége lenne rá, megkaphatja őket.”

Este láthatta, akit érdekelt, hogy Willy Mast két gitárral a hóna alatt menetel vidáman Pforzheim felé.

Az üdülőben

Visszaemlékszem egy kedves élményre, ami nem sokkal a hadifogságból való elbocsátásom után történt. Berger testvér meghívott, hogy töltsék egy időt az általa vezetett wydibühli „Glaubensruh” üdülőben. A mögöttem levő évek után, melyek alatt annyi nyomorúságot, rombolást láttam, Svájc valóságos paradicsomnak tűnt. Utazás közben eszembe jutott az Úr szava Lukács 14,8-10-ből:

„Mikor valaki lakodalomba hív, ne ülj a fő helyre, mert netalán náladnál nagyobb tiszteletben álló embert is hívott meg az, és eljőve aki mind téged, mind azt meghívta, ezt mondja majd néked: 'Engedd ennek a helyet!' És akkor szégyennel az utolsó helyre fogsz ülni. – Hanem mikor meghívják, menj el és ülj le az utolsó helyre, hogy mikor eljő az, aki téged meghívott, ezt mondja néked: 'Barátom, ülj feljebb!' Akkor néked dicsőség lesz azok előtt, akik veled együtt ülnek.”

Utazásom céljához érkezve szívélyesen fogadtak, s amikor az ebédhez hívtak, az említett Igének megfelelően leültem az ebédlőben az utolsó helyre. Hirtelen meg-

jelent mellettem egy nőtestvér. „Berger testvér üzeni, hogy foglalj helyet mellette, az asztalfőn.” Ott aztán a vezető testvér így szólt: „Míg itt vagy, felváltva fogjuk az asztali áhítatot tartani; egyszer te, egyszer én.”

Drága tapasztalatok sorozata volt egész ottlétem. Az Úr megáldott, és testben-lélekben megerősített.

Mértékletesség

Megkértem egy férfitestvért, hogy küldjön nekünk is a Svájcban használt mértékletességi lapocskákból. Nemsokára meg is kaptuk Berger testvér kísérő sorával.

„Nagyon örülök, hogy ti mint a Magasságos gyermekei be akarjátok vezetni az alkoholtól való tartózkodást. Amikor én megtértem, az Úr megszólított, hogy írjam alá a fogadalmat. Ezen a talajon kezdődött közösségünk munkája. Testvéreink többsége aláírta a mértékletességi fogadalmat, hogy példát mutassanak az iszákosoknak. Mások nem írták alá, de ugyanúgy tartózkodnak szeszes italok fogyasztásától... A rékábitákról azt olvassuk, hogy ők is tartózkodtak tőle, és azt az ígéretet kapták, hogy nem fogy el utódaik közül az, aki Isten előtt fog állni.

‘A bor csüfölgő, a részegítő ital háborgó, és valaki abba beletéved, nem bölcs’ (Péld 20,1). – ‘Ne nézd a bort, mily veres színt játszik, mint mutatja a pohárban az ő csillogását; könnyen alácsuszamlik. Végre mint a kígyó, megmar, és mint a mérges kígyó, megcsíp’ (Péld 23,31-32). – Isten örül, ha mértékletesek vagyunk. De ez ne legyen törvényeskedés, mi egyedül a megváltásra építünk. Azért írunk alá, hogy a megkötözötteknek bizonyosságot tehessünk: lehet az ember boldog enélkül is...”

A következő steffisburgi konferencián egész életemre aláírtam az alkoholtól való tartózkodás fogadalmát.

Akkoriban rettenetes fájdalommal küszködtem. Néha olyan szenvedés gyötört, hogy a feleségemnek kellett segítenie az öltözésnél, vetkőzésnél. Miután aláírtam a mértékletességi fogadalmat, a fájdalom csodálatos módon egyszerre megszűnt, és többé nem tért vissza. Ettől kezdve az evangélizációkon és konfirmációs oktatáson biztattam mindenkit, hogy tegyék meg ezt a lépést, hiszen az alkohol ma is első helyen áll a szenvedélyek listáján. Mennyi szívfájdalmat okoz családok életében! Hány meg hány közúti balesetet, megnyomorodást, hirtelen halált lehet az alkohol hatására visszavezetni! Bár adna az Úr belátást ebben kortársainknak!

Korrektúra

A steffisburgi konferencia egyik alkalmán üdvös korrektúrában volt részem az egész gyülekezet előtt.

„Némely házban ott függ a „Házi áldás”, és sokan félreértik – mondta Berger testvér beszéde közben. – ‘Hol hit, ott szeretet. Hol szeretet, ott béke. Hol béke, ott áldás. Hol áldás, ott Isten. Hol Isten, ott ...’”

Hangosan közbekiabáltam: „...ott szükség nincsen!” /Németben a ‘szükség’ helyén olyan kifejezés áll, ami inkább bajt, nyomorúságot jelent. Ford./

Berger testvér erélyesen felkiáltott mindenki füle hallatára: „Hazudsz! Ahol Isten jelen van, ott is előfordulhatnak bajok, nyomorúságok!” Aztán hozzátette: „Nem akartalak megbántani. Nem te vagy az egyetlen, aki így gondolkodik, csak te ki is mondtad.”

Igen, ahol Isten jelen van, ott is akadhat baj, nyomorúság, de hűséges Urunk megígérte: „Én veled vagyok minden nyomorúságban.” Még ma is boldog vagyok ezért a helyreigazításért.

Mennyi baj következett még az életemben! És ilyenkor nem kellett kétségbeesetten azt gondolnom: „’Hol Isten, ott szükség (baj) nincsen.’ Ha tehát bajban vagy, akkor valami nincs rendben nálad!” Szabad volt inkább Uram ígéretével számolnom, amit a baj idejére adott. A Zsoltárok könyve 50,15-ben olyan drága módon bátorít: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged, és te dicsőítesz engem.”

Miközben ezeket a sorokat írom is, nagy és fájdalmas teher nehezedik rám, mégpedig a gyülekezetünk miatt. Atyafiak, akik megvetik a testvéri tanácsot, és engedetlenek Isten Igéjével szemben... Megosztott szívűek lettek, nem követik teljes odaadással Istent. Kiegyeztek ismét a világgal, és elhajlottak a bűn felé.

Bár szívükre vennék az apostol szavait: „Kérlek pedig titeket, atyámfiak, vigyázzatok azokra, akik szakadásokat és botránkozásokat okoznak a tudomány körül, melyet tanultatok, és azoktól hajoljatok el. Mert az ilyenek a mi Urunk Jézus Krisztusnak nem szolgálnak, hanem az ő hasuknak, és nyájas beszéddel meg hízkeléssel megcsalják az ártatlanoknak szívét. Mert a ti engedelmisségetek mindenekhez eljutott. Örülök azért rajtatok, de akarom, hogy bölcsök legyetek a jóban, ártatlanok pedig a rosszban. A békességnek Istene megrontja Sátánt a ti lábatok alatt hamar. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme veletek (Róm 16,17-20).

Bizony hamar eljövök!

Igen, Jézus követése a sok csodálatos tapasztalat mellett nagyon fájdalmas időket is eredményezett. De minden helyzetben újra meg újra tapasztalhattam Uram hűségét, segítségét, beavatkozását... Isten ígéretei olyanok, mint sasszárnyak, melyek minket, az Ő gyenge gyermekeit a magasba emelnek.

Adja az Úr, hogy a hit tapasztalatai, amikről bizonyosságot tehettem, sok lelket megerősítsenek az iránta való bizalomban, s akik eddig nem mertek elindulni a Megváltóval a keskeny úton, megtegyék a döntő lépést, és vele maradjanak, amíg Ő visszajön.

Az Úr visszajövele közel van. A Biblia utolsó lapján áll a biztos ígéret:

*Imé hamar eljövök,
és az én jutalmam velem van,
hogy megfizessék mindenkinek,
amint az ő cselekedete lesz. (Vége).*

HÍVJ SEGÍTSÉGÜL A NYOMORÚSÁG IDEJÉN...

Mint fiatal sebész-asszisztens egy vizit alkalmával éppen akkor léptem a kórterembe, amikor a nővér az esti áhítatot tartotta. Imáját ezzel a mondattal fejezte be: „...és kérek, édes Istenem, add, hogy Schmidtnétől elmenjenek a szelek!”

Szavai bomba módján csaptak le. Felháborodtam. Micsoda izléstelen és nevetséges, sőt egyenesen gyerekes dolog Istent Schmidtné szeleivel terhelni! Valóságos istenkáromlásnak találtam az esetet, és elhatároztam, hogy adandó alkalommal alaposan megmondom a nővérnek a véleményemet.

Felindulásom két dolgot bizonyított. Először, hogy sebészorvosi területen még meglehetősen zöldfülű kezdő vagyok, és sejtelmem sincs róla, sokszor mennyire függ az élete egy páciensnek attól, hogy elmenjenek tőle a szelek, s hogy sok híres professzor éveig kutatta ennek a problémának a megoldását.

Másodszor: hogy még nincs személyes kapcsolatom Istennel. Bár hívőnek mondtam magam, sőt megtértem olyan értelemben, hogy hittem Jézus Krisztusban mint Isten Fiában és a bűnök bocsánatában. Viszont egész természettudományosan képzett gondolkodásom berzenkedett az ellen, hogy Istent a hétköznapi élet apró, egyéni bajaival kapcsolatba hozzam. Számomra Isten a világtörténelem mindenható irányítója volt. Amennyire képtelennek tartottam a lehetőséget, hogy megállva egy hangyaboly előtt minden egyes hangya tevékenységét megfigyeljem, ugyanígy elképzelhetetlennek és értelmetlennek tűnt számomra, hogy Isten a mindennapi életünk jelentéktelenségeivel törődhet illetve törödni akar.

Aztán igen nehéz utakat kellett megjárnom. Összes tervem csődöt mondott. Megsemmisülve a padlón hevertem, és mindehhez súlyos beteg lettem. Elrontottnak tűnő életemmel már egyáltalán nem törődtem. Amikor a fájdalmat már elviselhetetlennek éreztem, és közel voltam a teljes elkeseredéshez, perelni kezdtem Istennel. Mi rosszat tettem, kérdeztem tőle, hogy ennyire megbüntetett? Ez volt első személyes közeledésem hozzá. Mert ha feltételeztem, hogy feddőzésemet figyelemmel kíséri, akkor azt is fel kellett tételeznem, hogy hallja, ha valamit kérek tőle. Hirtelen eszembe jutott egy Ige, amit konfirmációm alkalmával kellett felmondanom: „*Amely szolga tudta az ő urának akaratát és nem végezte el, sem annak akaratára szerint nem cselekedett, sokkal büntetetik meg ... És valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle, és akire sokat bíztak, többet várnak tőle*” (Luk 12,47.48.). Hirtelen ráébredtem, mennyi mindent rosszul csináltam az életben dacára keresztyén neveltetésemnek otthon és a gyülekezetben. Mennyire farizeusi, öngaz volt eddigi életfolytatásom! Beláttam, Istennek van rá oka, hogy megbüntessen. Minden nehézséggel, amit rám terhelt, azt bizonyította, hogy szemmel tart. Mivel reménytelen helyzetemből semmi kiutat nem láttam, megpróbáltam életemben

először Istent egész személyesen és közvetlenül segítségül hívni.

„Édes Istenem – mondtam -, ha igaz, hogy te meghallgatsz az imádságot, akkor látnod kell, hogy már semmi kiutat nem találok. Az életem nem érdekel többé. Te azt mondtad: *Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem.* Most hát segítségül hívlak. Szabadíts meg a fájdalmaimtól! Ha két órán belül nem szűnnek meg ezek a kínok, akkor kiugrom az ablakon!”

Felnéztem az órára, és vártam, hogy a szenvedés elmúlik. De mielőtt a két óra eltelt, én elaludtam, és amikor másnap reggel felébredtem, egészséges voltam. Felkeltem, odaléptem az ablakhoz, és elborzadva néztem le az alattam tátongó mélységbe, a forgalmas utcára. Átfutott az agyamon, hogy mint szétroncsolt hulla feküdnék odalent, ha imádságomat Isten meg nem hallgatta volna. Mielőtt teljesen felértékeltem az eseményt, anélkül, hogy Istent konkrét dolgokért kértem volna, lépésről lépésre változni kezdtek a körülményeim. Találtam egy sokkal jobban fizetett állást, kaptam nagyszerű lakást – ami az akkori lakásviszonyokat tekintve nem volt kis dolog -, és privát életemben is minden kiigazodott. Megtapasztalhattam Isten segítő kezét, sokkal bősegebben adott, mint amennyit kértem tőle.

Azóta számtalan imameghallgatást éltem át a hivatásomban. Kinek lenne erre több lehetősége, mint egy orvosnak! Meg sem tudnám mondani, hányszor könyörögtem térden állva egy-egy páciensért. Csak nemrég volt szabad ismét megtapasztalnom az isteni kegyelem és hatalom csodáját, mely ismét felidézte életem fent említett megragadó élményét, úgyhogy nem akarom figyelmen kívül hagyni az Ige befejező szavait: „...és te dicsőítesz engem.”

Gyomorfájdalmakkal szállítottak be egy férfit a kórházunkba. Minden igyekezetem ellenére nem tudtam pontos diagnózist felállítani. Végül két nap múlva úgy tűnt, hogy rossz helyen fekvő vakbél gyulladásáról lehet szó. Megnyitottam a hasat, és valóban eltekeredett, összenőtt vakbelet találtam, de annyira el volt gennyesedve, hogy szétfakadt, amikor ki akartam fejteni. Nem maradt más hátra, csövet helyeztem a hasba, és bevarrtam. A két utána következő napon minden kísérlet kudarcba fulladt, hogy a beteget a modern gyógyszerészet vívmányaival megmentsük. Az állapota végül reménytelenre fordult, úgyhogy az éjszakás nővér odahívott és bejelentette: „Doktor úr, azt hiszem ez már a vég.”

A beteg ágya mellett állva láttam, hogy itt emberi tudás már semmit nem segít. Általános hashártyagyulladás lépett fel, semmi gáz nem távozott a hasból, kemény volt, szinte szétfeszült. A beteg már csak nyöszörögni tudott a gyötrelmekről. Istennek kellett ismét menekülnöm. „Uram – mondtam -, oly sokszor meghallgattál, de most meg kell tenned! Tudod, ha a páciens meghal, szemrehányás fog gyötörni, hogy két napig nem tudtam a diagnózist megállapítani. Ha őt önmaga miatt nem akarnád életben tartani, tedd meg ezt miattam, hogy a

Augusztus 6. szerda

2 Kor 11,16-33

„...gyengeségemmel dicsekszem...” (30)

Az a Pál, aki habozás nélkül kel rettenthetetlenül síkra az Isten ismerete ellen emelt erősségek lerombolásakor, aki bátran leleplezi a hamis apostolokat, saját elhívottságát azzal bizonyítja, hogy szolgálata miatt többször érte testi-lelki hátrány, mint bármelyik apostoltársát. Sokszor megverték, bebörtönözték, gyakran küzdött mostoha viszonyokkal, miközben mindenki terhét magára vette. Ezek a „hátrányok” viszont olykor ékeesebb bizonyítékai annak, hogy hívő életünk jó irányba halad.

Augusztus 7. csütörtök

2 Kor 12,1-10

„...amikor erőtlenségben vagyok, akkor vagyok erős.” (10)

Az apostolság bizonyítékai között nemcsak a viszonagságos élet próbatételei szerepelnek, hanem egyedi lelki élmények is. Azonban különös módon (sok későbbi misztikussal ellentétben) Pál nem ilyesmikre alapítja hívő tudatát. A testét gyöttrő „Sátán angyala” kegyetlenségében is felismeri az alázatra taníttatás áldását. Fontosabb élmény ez számára, mint az elragadtatott látomások izgalma. Kezdehetnénk hívő szívvel gondolkodni gyógyíthatatlan bajainkról.

Augusztus 8. péntek

2 Kor 12,11-21

„...nem azt keresem, ami a tiétek, hanem titeket magatokat.” (14)

Régen is voltak olyanok, akik jól megélték mások lelkifurdalásából. A Korinthust látogató vándorprédikátorok az atyafiak kihasználásától sem riadtak vissza. Pál – bár joga lenne elfogadni az ellenszolgáltatást - ingyen végzi a szolgálatot. Az ő fizetsége és jutalma az, ha lelkeket nyerhet meg az Úrnak. Akinek ez az életútja, vajon kínálhatunk-e annak ezért anyagiakban kifejezhető, ezzel versengő javakat?

Augusztus 9. szombat

2Kor 13,1-10

„Kísértsétek meg magatokat, ha hitben vagytok-e...” (5)

A hívő élet minőségbiztosítása nem csupán apostolilelképítési feladat. Isten szolgálója int, figyelmeztet, de nem egyedül neki kell áldozatot vállalnia Isten népéért. Szükséges, hogy ki-ki személyesen is gondot viseljen önmagára. Nem kell kétségbeesetten ostoroznunk magunkat, de a rendszeres önvizsgálat, a magunkkal szembeni következetesség elengedhetetlen. Ne félj naponként az Igéhez és Krisztushoz mérni az életedet!

Augusztus 10. vasárnap

2Kor 13,11-13

„...atyámfiái, legyetek jó egészségben...” (11)

Más intelmei is vannak a levél írójának így búcsúzóban. De érdemes megállni ennél a nem lelki, hanem inkább testi figyelmeztetésnél. A bölcs hívő ember nem veti meg testi egészségét, nem gondol fizikai valóságára megvetően. Fontos számára „a Szentlélek templomának” állaga és vakolata is, nem kizárólag az

abban zajló lelki folyamatok. Habár tilos túlzásba vinnünk, de egészségünk karbantartása szintén isteni feladat. Nemcsak a földet kell őriznünk és művelnünk, hanem az abból alkotott valóságunkat is.

Augusztus 11. hétfő

Gal 1,1-5

„...hogya kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból...” (4)

Pál annak a megbízásából szolgál, aki önmaga odaáldozásával szerzett szabadulást a bűn fogságában sínylődő ember számára. Mindannyiunknak szóló örömhír ez. Ilyen háttérrel nem képviselhetünk mást, a példa benünket is önfeláldozó bizonyágtételre ösztönöz. Ezzel akarjuk megdicsőíteni Urunkat.

Augusztus 12. kedd

Gal 1,6-24

„...azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrel...”

(16)

A galaták jól indultak, de meginogtak abban a hitben, hogy egyedül Isten kegyelme tarthatja meg őket, nem emberi hagyomány vagy vallási cselekedet. Az embernek viszonylag hamar meg kell hoznia jó döntését, hiszen bőven akadnak olyanok, akik újra kételyek közé sodorhatják egyéni látásuk vagy saját irányzatuk egyedül üdvözítő érvényének hangoztatásával. Maradj meg a megtérés pillanatában megértett evangéliumi felismerés mellett!

Augusztus 13. szerda

Gal 2,1-10

„...belopózkodott hamis atyafiak...alattomban közénk jöttek, hogy kikémléjék a mi szabadságunkat...” (4)

Igen, ők is a Krisztus-test eleven részei, a mindenkori egyház hangadó, véleményformáló egyedei. A maguk kiválóságát mindig mások hibáinak, vélt hiányosságának megfigyelésével és „leleplezésével” próbálják bizonyítani. „Eberségük” azonban soha nem a lélek frissességét, legfeljebb saját igazságuk kérdéses csillogtatását bizonyítja. Nem épül általuk Isten országa, legfeljebb a kiskorú bámulók tábora.

Augusztus 14. csütörtök

Gal 2,11-21

„...a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem.” (16)

Pál, a jól képzett farizeus és teológus, világosan látja, hogy igazzá („megigazulttá”) az ember saját teljesítményéből soha nem válhat. Igazzá csak az Igaz, az örökkévaló Isten tehet. Természetesen a törvény cselekedetei elengedhetetlenek, de nem előfeltételei, hanem következményei megigazulásunknak. Utóbbit hittel el kell fogadnunk, a törvény megtartását pedig megigazított életünk napi gyakorlatává tennünk.

Augusztus 15. péntek

Gal 3,1-5

„Amit lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be?” (3)

A lélek munkája folytán eljuthatunk Isten ingyen kegyelmének megértésére és elfogadására. Ennek a célnak érdekében a törvénynek csupán annyi a szerepe, hogy

által felismerjük tehetetlenségünket, elveszett voltunkat, Isten velünk szembeni jogos ítéletét. Ebben a helyzetben csak Krisztus kegyelme lehet a reménységünk. Milyen emberi tethöz kellene ezután mégis visszanyúlnunk, ami bármit hozzátehetne Isten üdvözítő kegyelméhez?

Augusztus 16. szombat Gal 3,6-14

„...az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon...” (14)

Isteni ígéret, hogy Ábrahámiban megáldatnak a föld minden nemzetségei. Többek között ez a zsidó nép kiválasztottság-tudatának az alapja. Isten számíthatott Ábrahámra. Az ósatya követte az Úr útmutatását. Meghallotta hívó hangját, és engedelmeskedett. A Jézus által adatott kegyelem a pogányokat is hozzákapcsolja egy új szövetséggel ahhoz a kötelékhez, amelybe Isten szeretete bevonta a választott népet. Az elhívó és kiválasztó Isten így ad Krisztus Jézusban méltóságot és áldást valamennyiünknek.

Augusztus 17. vasárnap Gal 3,15-29

„...mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által.” (26)

Mai Igénk megerősíti az előző ígéretet, amit Ábrahám hitével kapcsolatban ajándékként kaptunk. A galaták először elhitték a Krisztusban adott ingyen kegyelem Pál által közvetített evangéliumát. Azután mások meggyőzték őket arról, hogy ha be nem tagozódnak formálisan is a választott nép közé, akkor mégis idegenek maradnak. Pál azt próbálja megértetni velük, hogy nem egy valláshoz, hanem Isten családjához tartozhatunk, és ez felülmúlhatatlan kiváltság, amit nem tesz teljesebbé a felekezeti hovatartozás sem.

Augusztus 18. hétfő Gal 4,1-7

„...nem vagy többé szolga, hanem fiú...” (7)

A tékozló fiú számára is elképzelhetetlennek tűnt, hogy azok után, ahogy elhagyta az atyai házat, újra érvényesíthető a vérségi kapcsolat. Megelégedett volna egy béres alkalmazotti munkaviszonyával. Apja azonban többet ad. Ahogy Isten is szüntelenül meglep bennünket felettébb való jóságával, mely mindig meghaladja azt a mértéket, amit hinni merünk. A szolgának feladatai és kötelezettségei vannak korlátozott jogokkal. A fiúnak is lehetnek családi vagy házkörűli tennivalói, ő viszont örökös, és semmihez nem hasonlítható szeretetkapcsolat köti az atyával való közösséghez.

Augusztus 19. kedd Gal 4,8-20

„Legyetek olyanok, mint én; mert én is olyanná lettem, mint ti.” (12)

Pál „mindenkinek mindenné” lett, hogy bárkit megnyerhessen Isten országa számára. Vágya az, hogy felébredt testvérei is mellőzhető szempontnak tekintsék a származást, a vallási, kulturális hátteret, általa

ban mindent, ami ugyan egyesekkel zárt közösséget teremthet, másoktól azonban mindenképpen elválaszt. Bele akarom élni magam felebarátom helyzetébe és sorsába, hogy valóban testvérenek érezhessen.

Augusztus 20. szerda Gal 4,21-31

„...a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja.” (26)

A földi dolgok mindig valamilyen felsőbbrendű, elvont igazság homályos tükörképei. Vagy még inkább: múlandó változatai a tökéletesnek. A „magasságos Jeruzsálem” nyilván nem földi város, hanem lelki-szellemi közösség Isten környezetében. Éppen ezért nem csupán egy kiválasztott kör reménysége és büszkesége. A tökéletes áldozat oltárával, szentélyével minden elkülönítést nélkülöző nyitottságával valamennyiünk menedéke.

Augusztus 21. csütörtök Gal 5,1-12

„...a szeretet által munkálkodó hit.” (6)

Sokat használt és lejáratott kifejezéssé lett az egyik legvonzóbb meghatározás, leginkább vágyott érzelem, a szeretet. A Kijelentés azonban erről a fogalomról új üzenetet közvetít a világ felé. Eszerint a szeretet elsősorban nem megfoghatatlan érzület, hanem jól azonosítható és átgondolt életforma következetes gyakorlása. A szeretet által munkálkodó hit soha nem elvont igazságokra összpontosít elsősorban. A hitnek arra a forrására tekint, amely inkább elhagyja tiszta Istenfiúságát, és bűnné lesz, csakhogy bármilyen áron megmentse az elvesztettet. Hitünket nem a világ felé hirdetett szónoklatokban vagy hitvitákban, hanem a másikért odaadott, önzetlen élet megmutatásában vallhatjuk meg.

Augusztus 22. péntek Gal 5,13-26

„Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járjunk.”

(25)

Első olvasatra azonnal azt kérdeznénk: elképzelhető, hogy a Lélek által újonnan született ember továbbra is test szerint jár? Sajnos tapasztalat mutatja, hogy vannak erre irányuló kísérletek. „Mért térne vissza a rab, ha szabad lett?” – énekeljük. Csakugyan, mit keres a holtak között, aki megértette a feltámadás mára szóló üzenetét? A Léleknek nemcsak az életre hívó, hanem az élet útján előresegítő erejében és vezetésében is bízhatunk.

Augusztus 23. szombat Gal 6,1-10

„...míg időnk van, cselekedjünk jót...” (10)

Nem helytelen, ha egy döntést vagy tettet megelőz a felismerés, majd a megfontolás és végül az elhatározás. Azonban mindig tekintettel kell lennünk az időre is. Van-e még időnk, és az mire elég? Talán elérkezett a pillanat, hogy a korábban határtalannak tűnő lehetőségek világából kiválasszuk a legfontosabbakat. Lehet, hogy még nem is tettünk igazán jót. Esetleg haszontalant sem. De áldást jelenthetett-e az életünk bárki számára? Míg időnk van... Van még elég időnk?

Augusztus 24. vasárnap Gal 6,11-18

„...az új teremtés.” (15)

Krisztus mintegy zárójelbe tette azokat a döntéseket, melyekkel szabadon választhatunk egyes vallásfelekezetek között. Szabad zsidónak betérnünk (akkor azonban a különös, esetleg nemszeretem előírásokat is vállalnunk kell!), és járhatjuk a nem zsidók (vagy keresztyének) számára Isten kegyelméből kínált másik utat is. Önmagában egyik sem üdvözít jobban vagy kevésbé, mint a másik. Az egyetlen kérdés, hogy „új teremtés”-sé lettünk-e, és csakugyan elmúlt-e „a régi”.

Augusztus 25. hétfő **Ef 1,1-14**

„...legyünk mi szentek és feddhetetlenek Őelőtte szeretet által...” (4)

Sokan lettek elzárkózó, világtól elkülönült étellel úgynevezett szentek. Legalábbis így tekintettek rájuk kortársaik, gyarlóságuk miatt nem kis büntudattal. A felmagasztaltak nem ritkán fokozták is ezt a borzongást, kérlelhetetlen szavakkal ostromozva a hétköznapi embereket. Ki tudja, szentek voltak-e valóban? Vagy csak különcök, mint a fanatikus, dicsőségvágyó sportolók? Szeretet által szentté és feddhetetlenné válni: ez Krisztus megtapasztalható követése a mindennapokban.

Augusztus 26. kedd **Ef 1,15-23**

„...Őt tette mindeneknek fölötte az anyaszentegyháznak fejévé...” (22)

Ha vannak is példaképeink vagy előljáróink, az igazi tekintély a mi Urunk, Jézus Krisztus, akitől valóságos vezetést kaphatunk, akinek az irányítása nélkül életfolytatásunk a legtalálékosabb fejtelenségnek nevezhető. Krisztus nem önmagát jelölte ki fővé, az Atya „tette” azzá. Ahogy elképzelhetetlen egészséges biológiai létünkben, hogy mást műveljenek végtagjaink vagy másképp működjenek szerveink, mint ahogy a fő irányítónak őket, úgy meghökkentő, zavaros jelenség a magát önállósító, az Úr vezetését mellőző úgynevezett hívő ember jelensége.

Augusztus 27. szerda **Ef 2,1-10**

„...az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre...” (10)

Igénk világosan megjelöli életünknek a Teremtő által meghatározott célját. Noha fontos dolgok, de mégsem a fajfenntartás, az értékörzés vagy a kert (tudományok, alkotói munka) művelése a legnemesebb küldetésünk, hanem „a jó” cselekvése. Az isteni jószág megvalósítása és őrzése földi körülmények között. Lehetséges ez? Az embernek önmaga képességei alapján lehetetlen. De ha teremtettségünk csodája Krisztusban kiteljesedhet - minden lehetséges a hívőnek.

Augusztus 28. csütörtök **Ef 2,11-22**

„...immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek...” (19)

Senki sem szereti, ha az emberi közösségben idegennek és alsóbbrendűnek tekintik. (Milyen jó lenne, ha erről nem feledkeznénk el, amikor környezetünkben – talán tevékeny vagy gyáva együttműködésünkkel - valakit kirekesztenek.) A polgártársakat azonos jogok illetik meg. Gondolunk-e arra is, hogy kötelezettségeink sem különbözhetnek? A szentek polgártársai nemcsak menyeyei világosságban tündökölnék, hanem élnek a kihívottak olykor igencsak küzdelmes életét is.

Augusztus 29. péntek **Ef 3,1-13**

„...a pogányok örökösársak...Krisztus Jézusban az evangélium által...” (6)

Pál egyértelművé teszi, hogy a „jövevények és zsellérek”, a „pogányok”, a távolról jövők, akik tudatlanok voltak és ösztön-életet éltek eddig - s az Isten családjához tartozók elképzelni sem tudták volna róluk, hogy közülük lehet a mennyei házhoz –, most az evangélium által hirdetett kegyelem révén („Krisztus Jézusban”) örökösársak. Ha Isten nem különböztet meg bennünket, miért éreznénk kirekesztettnek magunkat, vagy miért tekintenénk ilyennek másokat?

Augusztus 30. szombat **Ef 3,14-21**

„...lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben...” (17)

A hit által szívünkben lakozó Krisztus képe nem a rejtettséget hangsúlyozza: hogy ne is sejtse a világ nagy titkunkat, hogy ne szórjuk a gyöngyöt a disznók elé, hogy még az öledben ülő elől is rejtse el magad – és sorolhatnánk tovább a bibliai eredetű, de csak látszólag ide illő Igéket. A szív az egész szervezet éltető motorja. A Krisztust hit által szívében hordozó ember belülről vezérelt. Igenis tudjuk róla, hogy Krisztus-hordozó: valóságos, élő keresztyén.

Augusztus 31. vasárnap **Ef4,1-16**

„Egy az Isten ... és mindenek által és mindnyájatokban munkálkodik.” (6)

Az egység nagy kincs, éppen ezért állandóan támadott területe Isten népének. Nincsenek különféle istenek, mindegyik a maga köré gyűjtött híveivel, szemben más istenekkel és követőkkel. Rá kellene ébrednünk, hogy egy táborhoz tartozunk. Nem bennünket használ az Úr saját oktatásunkra, hanem mindig a másik embert. Ne tekintsük hát vetélytársaknak egymást. Ugyanannak az Úrnak a szolgálói vagyunk, és ugyanazért az országért küzdünk.

- ig -

HÍREK, IMATÁRGYAK

2008. július 5-én elhunyt a biharkeresztesi Gondviselés Házában kedves testvérünk, Bakti Béláné Müller Erzsébet. Nyírbátori, nagyon szegény szülők első gyermekeként született 1925-ben. Az édesapa egy bérelt földdarabon gödröt ásott, befedte szalmával, ez volt a kezdeti otthon. Később a család hét gyermekkel bővült, akik közül egy korán elhunyt, de a többiek a szülők becsülettel fölnevelték. Testvérünk kicsi gyermekkorától cse-

lédként szolgált különböző gazdáknál, de legtovább egy idős hölgnél, akit aztán haláláig gondozott. Fel-
nőtt korában sok nehézségen ment át, de mindvégig Isten volt egyetlen támasza és menedéke. 1984-ben lett a kispesti gyülekezet tagja. Korábban házi alkal-
mak voltak nyírbátori otthonában is. A 90. zsolttár
üzenetével történt végső búcsúztatása július 19-én
Biharkeresztesen, temetése pedig Nyírbátorban volt
szűk családi körben.

Az igaznak emlékezetet áldott! (Péld 10,7)

*

Testvéreink közül többen – egyrészt csoportosan,
mások egyénileg – Kárpátaljára látogattak az elmúlt
hónapban. Hívó atyafiakat kerestek fel, magyar nyelvű
iskolai irodalmat vittek az ottani magyar diákok-
nak, valamint Bibliákat, énekeskönyvet, és hitépítő
olvasnivalót. Mindenütt túlradó testvéri szívesség-
ben volt részük. Alkalom nyílt istentiszteleti szolgál-
latra, az Ige melletti együttlétre is.

*

Ebben az évben kisebb csoporttal – összesen kilencen
– vettünk részt az évente megrendezett steffisburgi
konferencián. A szállítási és az ausztriai elszállásolási
költségek megnöttek, többek anyagi lehetőségeit
meghaladták. Sajnáljuk, hogy némelyek nem vették
figyelembe a jelentkezési határidőt, későn közölték
szándékukat, különben módosíthattunk volna még a
feltételeken. Több utas esetén a közös kiadás jobban
eloszlik. Akik ott lehettünk, őszinte, szeretetteljes
fogadtatásban és gazdag lelki áldásban részesültünk.

*

Holland református egyházközségek és a Hulp Oost
Europa (Segítsd Kelet-Európát!) egyesület szervezé-
sében augusztus 4-én két tizenhat fős csoport érkezik
Budapestre 12 napra. Egyik a MET Fűtött Utcájában,
a másik pedig a X. és XVIII. kerületi Wesley iskolá-
inkban fog festési és egyéb munkákat végezni. Úti-
költségüket, ellátásukat maguk fedezik, és részben a
munkához szükséges anyagokat is ők vásárolják meg.

*

Országos csendesnapjainkat augusztus 15 (P) és 17
(V) között tartjuk. Mottónk ebben az évben: „*És most
így szól az Úr...*” (Ézs. 49,5). Ezt az igeverset alapul
véve arról beszélgetünk, hogyan szólít meg Isten a
természetben, örömteli vagy nehéz eseményeken, más
embereken keresztül, személyes módon, illetve mi az
oka, amikor úgy érezzük, hogy nem szól hozzánk.

A programok pénteken 18 órakor kezdődnek, és va-
sárnap ebéddel érnek véget. A hozzájárulás önkéntes
alapon történik. Kérjük a részvételi szándékot au-
gusztus 11-ig Jónás Miklós lelkésznel jelezni. Cím:
Nyíregyháza, Bessenyei tér 10. 4400, Tel.: (06-42)
506-042 Fax: (06-42) 506-043, E-mail:
jon_mik@mail.tvnet.hu

*

Augusztus 7-14 között tartjuk ének-zenei táborunkat
A tábor programján résztvevők a nyíregyházi

csendesnapok zenei szolgálatát látják majd el. További
információ: Iványi-Papp Mónika, E-mail:
harmonique_ip@yahoo.co.uk, Tel.: 70/380-54-80.

*

Idén évnyitóval és diplomaosztóval egybekötött
Wesley-napunkat szeptember 6-án (szombaton) tartjuk.
Részletek a következő újságban, ill. hamarosan a
www.wesley.hu honlapon.

*

A Magyar Gárda július 20-ra „lakossági fórumot” hirde-
tett meg a szikszói művelődési házba. Rendezvényük
egyértelműen a roma lakosság ellen irányult. A polgár-
mester 5 nappal előtte visszavonta ugyan az engedélyt,
ám a szervezet tagjai úgy döntöttek, hogy a gyűlést a
főtéren mégis megtartják. A Roma Polgárjogi Alapít-
vány felhívására mintegy 800 ellentüntető gyűlt össze a
helyszínen. Megjelent az eseményen Iványi Gábor, egy-
házunk alelnöke, akit kértek, hogy segítsen a kedélyek
lecsillapításában. Miután lehetőséget kapott a felszöla-
lásra, beszédében rámutatott, hogy valamennyien ottho-
nunknak tekintjük ezt az országot, és megkövette a ro-
mákat azok nevében, akik másképpen gondolkodnak.

A rendkívüli feszültség és bekiabálások ellenére végül
rendbontás, összecsapás nélkül végződött a demonstrá-
ció. A Wesley János Lelkészképző Főiskolának több
diákja jár Szikszóról az intézménybe. - Imádkozunk,
hogy mindig megtaláljuk a helyet, módot és azt a han-
got, amit ilyen drámai helyzetekben Isten nekünk szán.

TARTALOM

Néha szükséged van egy angyalra	1
Körülvettek a halál kötelei	2
Feljebb, mint kérnénk vagy elgondolnánk	3
Ti vagytok a világ világossága	3
Az angyal közbelépett	3
Menedék (vers)	4
Isten szántóvetői (Willy Mast)	4
Hívj segítségül engem a nyomorúság idején	7
Földi angyalok	8
Aki egy gyermeket gondjába vesz...	8
Még egy perc Isten jelenlétében	8
Hírek, imatárgyak	11

Élet és Világosság

Megjelenik havonként

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Tibor

Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalaiban.